కిల్లీ దుకాణం

మద్రాసు మహానగరంలో ప్రసిద్ధుడయి వచ్చిన నారాయణకి ఆ చిన్న పట్నం ఒక ఎడారిలాగ కనిపించడంలో వింతలేదు. ఇక్కడ ట్రాములు, బస్సులు, మేడలూ, మిద్దెలూ లేకపోవటమే కాదు. అథమం ఒక సినిమా థియేటరయినా లేదు. తక్కినవి ఎన్ని లేకపోయినా భరించగలడు గాని, సినిమాలు లేకపోతే సగం జీవితమే పోయినట్టు భావిస్తాడు నారాయణ. అందుకు తగిన కారణం కూడా వుంది. అతని కాలేజీ చదువు సినిమాల సరదాలవల్లనే ఆగిపోయింది. కాని, అందుకు బదులుగా అతనెంతో విజ్ఞానం ఆర్జించగలిగాడు. తన విజ్ఞానాన్ని వెదజల్లే ఉద్దేశంతో ఒక సినిమా మాస పత్రిక కూడా నడిపాడు కొంతకాలం. పత్రిక ఆరంభదశలోని వడుదుడుకులను అధిగమించి కాస్త నిబ్బరంగా నడుస్తున్న సమయంలో అతనికి స్వయంగా ఫిలిము తీయాలని కోరిక కూడా కలిగింది. ద్రౌపతిని కూడా ఒడ్డుతున్నాను, అని ధర్మరాజు అన్నట్లుగా యావదాస్తినీ పట్టుకొని దిగబడ్డాడు. ఒక ఎనిమిది నెలలపాటు ఎటు వెళ్తున్నాడో అతనికి ఆనూ, పానూ దొరకలేదు. ఎంతసేపూ ఎగ్రిమెంట్లు ఎడ్వర్టయిజుమెంట్లు, జీతాలు, భత్యాలు-ఇవే.

అంత త్వరలో కంపెనీ దివాలా తీస్తుందని అతను స్వప్నేపి అనుకోలేదు. కంపెనీ దివాలా మాట దేముడెరుగునుగాని, అందుమూలంగా తన పత్రిక కూడా పడుకుంది. అంతేకాదు అంతటి మహాపట్నంలో తనవంటి ప్రతిభాశాలికి ఉద్యోగం దొరక్కపోవడమేమిటి? అయితే అదీ ఒక రకంగా అదృష్టమే. లేకపోతే తానీసరికి ఏదో ఒక క్షుద్రమయిన నౌఖరీలో ఇరుక్కొని ఉండును. అంతకంటె నిరుద్యోగిగా ఉండడం వెయ్యిరెట్లు నయం.

కాక తాను మరీ నిర్వ్యాపారుడుగా, ఊరికే బాల్యమిత్రుడు శేషయ్య గారింట్లో భోంచేస్తూ కూర్చోడంలేదు. తన ప్రయత్నం తాను చేస్తూనే ఉన్నాడు. అది ఏరోజయినా ఫలించవచ్చును. అంతవరకూ సముద్ర మధ్యలో ఓడ పగిలిన బాటసారి ఏదో చిన్న ద్వీపంమీద ఆ దారిని ఏవైనా ఓడలు

వచ్చేవరకూ కాలం గడపదలచినట్లుగా గడపదలిచాడు ఆ ఊళ్ళో నారాయణ. అంతేకాని, ఎప్పటికైనా, తానిక్కడివాడు మాత్రం కాదు.

తన దైనిక కృత్యాల్లో కాస్త హుషారు కలిగించేదల్లా రాత్రి భోజనానంతరం రైల్వేస్టేషను పర్యంతం వెళ్ళే షికారు మాత్రమే. ఆ సందర్భంలో మధ్యను ఎవరయినా పలకరించి మాట్లాడిస్తే మాత్రం అతనికి బహు అయిష్టంగా ఉంటుంది. కాని తప్పదు. రోజూ ఎవరో ఒకరు మధ్యలో నిలవేస్తూనే ఉంటారు. ఇవాళ ఆ పని రామచంద్రుడిగారివంతు పడ్డది. ఉభయకుశలోపరి రామచంద్రుడుగారు ప్రశ్నించారు: పొరుగు పట్నం సినిమాహాలుకు వచ్చిన కొత్త ఫిలిం 'సుప్రభాతం'కి ఇంకా నారాయణగారు వెళ్ళి రాలేదా అని. నారాయణ ఏమో దానిని చూడలేదు. నిజమేగాని, చూసినవాళ్ళందరికీ అతనికి తెలిసినంతగా దాన్ని గురించి తెలియడానికి సావకాశం ఉంటేకదూ. అసలు కథ, నటీనటులు నూటకేం, ప్రధానమైన టెక్నిక్కు అవే గొప్ప విషయం ఉండే, దాన్ని గురించి అమోఘమయిన ఉపన్యాస రాజాన్ని ఆరంభించాడు. రామచంద్రుడిగారికి గుండెల్లో బితుకు పట్టుకుంది అన్నా, ఈ ఉపన్యాసం పూర్తికావడానికి ఎన్ని గంటలు పడుతుందో అని. ఏ మిష చెప్పి తప్పించుకోవడమా అని ఆలోచించి ఆలోచించి "పంతులుగారు ఇవన్నీ మాకు బోధపడవుగాని, తమరు ఒక పర్యాయం మా యింటికి దయచేసి శాంతంగా సెలవియ్యాలి. నా గొడుగు బజారులో బట్టల దుకాణంలో మరిచి పోయాను. వేగం వెళ్ళకపోతే పోతుందేమో సెలవు" అంటూ జారిపోయాడు. అతడు వెళ్ళిపోయిన కొంతసేపటివరకూ, నారాయణ ఉపన్యాస ధోరణి ఆగకుండా 'న్యూటను' చలన చిత్రాలలోని మొదటిది నిజమేననిపింపజేసింది.

ఒక్క క్షణం చించుకున్నట్లయి, నారాయణకి తన షికారుకి కలిగిన అభ్యంతరం తొలగినందుకు సంతోషమే కలిగింది. అసలు ఇప్పటికే కొంత ఆలస్యం అయింది. స్టేషను దగ్గర రాధ కిళ్లీలషాపు ఇప్పటికే కట్టేసి ఉండవచ్చును. మర్నాటికి తనకి కావలసిన చుట్టలు తమలపాకులు మరెక్కడయినా తీసుకోవచ్చును డబ్బులిచ్చి. కాకపోయినా తక్కిన దుకాణాల వాళ్ళుకూడా అరువియ్యకపోరుగాని పాపం ఆమెకి అట్టే బేరంలేదు. కాక రోజూ అదొక అలవాటయి పోయింది.

బ్రిడ్జి దాటుతూ ఉండగా అతడు గమనించాడు తాను అతి త్వరగా నడుస్తున్నట్లు. కాక అల్లంత దూరంలో తనకి, కావలసిన షాపు దీపం కనబడడంతో అతని నడక వేగం దానంతటదే తగ్గింది.

దుకాణం ముందున్న బెంచీమీద విశ్రాంతిగా కూర్చుని తొలినాటి చుట్టలలోని ఆఖరుదాన్ని ముట్టించాడు. చుట్ట బాగా అంటుకుని కాలుతూ ఉండగా అతడు ప్రక్కగా వంగి ఉమ్మివేసి గొంతు సర్దుకుని ఇవాళ నేను బాగా ఆలస్యం చేశాను కాబోలు! అంటూ ప్రసంగం ప్రారంభించాడు.

అట్టే లేదులెండి, రోజూ బండి లైన్‌క్లియర్ గంట కొట్టేవేళకు వచ్చేవారు. ఇవాళ ఇప్పుడే ఔట్ బెల్లు కొట్టారు. ఇక మరొక మూడు నాలుగు నిమిషాల్లో రైలు రావచ్చును.

అంటే, ఆ తరువాత మరి అయిదు నిమిషాల్లో మీ షాపు కూడా కట్టేస్తారు.

“అసలు ఒక గంట గంటన్నర క్రితం కట్టినా సరిపోయేదే. ప్రస్తుతం రాత్రి బేరం ఏమీ ఉండడంలేదు. నిజానికి మీరు వస్తారనే ఇప్పటివరకూ ఉంచడం.”

నారాయణకి ఈ సమాధానంతో యెంతో తృప్తికలిగింది. వెంటనే అప్రయత్నంగా “అయితే, ఇప్పుడే ఇలా ఉందా మునుపూ బేరం ఇలాగే ఉండేదా ?” అన్నాడు.

“అలాగయితే అసలు దుకాణమే లేకపోవును. అదుగో, అల్లా ధాన్యపు గోడౌనుందే, అది ఒక సినిమాహాలు. అప్పుడు ఇక్కడ మరొక ఆరేడుషాపు లుండేవి. వాళ్ళంతా అప్పుడు సినీమా ఎత్తిపెట్టడంతో, ఊళ్లోకి మారిపోయేరు. మేము మాత్రం యీ ఇంటినీ, ఈ పువ్వుల మొక్కల్నీ విడవలేక ఇక్కడే ఉండిపోయేము. ఇక్కడయినా వేసవికాలంలో ఇంత అన్యాయంలేదు. సోడాలు సెర్బతులూ బాగానే ఖర్చవుతాయి. అదుగో అప్పుడే రైలు వచ్చేసింది.”

కాని, నారాయణ ఆలోచన వేరే ధోరణిలో ఉంది.

“అయితే మీరు ఇక్కడే ఇంత దగ్గరలోనే సినిమాహాలుండేదన్నమాట. అప్పట్లో మీరు చాలా సినీమాలు చూసే ఉండాలి.”

"మీరు ఎన్నియితే చాలా అంటారో నాకు తెలీదుగాని, మొత్తం పది పన్నెండు చూచి ఉంటాను. కాని, ఏమిటో మామటుకు అన్నీ ఒక్క లాగే ఉంటాయి. కాక, దుకాణంబేరం ఒకటి చూచుకోవలసి ఉంటుంది కదా!"

"అంటే ఇంత దగ్గరలో సినీమాహాలు ఉండికూడా మీకు సినీమాలంటే సరదా కలగ లేదన్నమాట."

"సరదా, ఓ ఉండకేం ఉంటుంది. అయితే ఏంలాభం. నా చిన్నతనంలో మధ్యను పచ్చరాయి వేసిన బంగారం ఉంగరం అంటే ఎంతో వెర్రి సరదా ఉండేది. కాని, తీరా కొనేవేళకు పెట్టుకోవాలనిపించలేదు. అది అలా పెట్టెలోనే కొన్నాళ్ళు ఉండేది, తరవాత ఎప్పుడో తక్కినవస్తువులతో పాటుగా అమ్మడం జరిగింది.

ఆమె ఈ మాటలు నారాయణ వింటున్నాడో వినలేదో కూడా తన ఊహాలేతనవి.

ఆ వూళ్ళో అతని గురించి ఓ అపప్రథఉంది. ఏమిటంటే, ఏకాస్త, డబ్బున్న మనిషి కనిపించినా, అతడికి సినీమా పరిశ్రమలోని మహదవకాశాలను గురించి ఉగ్గోభచెయ్యకుండా ఉండలేక పోవటమే. అంతవరకూ అతని స్వభావంలోని దౌర్బాల్యాన్ని కనిపెట్టిన ఆ వూరి ప్రజ అతనిలోని ఇంకొక ముఖ్యలక్షణాన్ని కనిపెట్టలేక పోయేరు. అదేమిటంటే తన దృష్టికి ఆనిన ఏ అందమయిన ఆడమనిషి కనిపించినా ఆమెనేగాని సినీమాల్లో సరిగా ఉపయోగించుకుంటే ఇప్పుడు ఏ మాత్రము ప్రత్యేక దృష్టితో చూడని ఆమూర్తి మంతమునే దర్శించడానికి ప్రజలు తండోపతండాలుగా విరగబడతారు అన్న మధురదృశ్యాల గురించిన ఊహాపరంపర అతని మనోయవనికమీద మెరవకుండా ఉండదు. కిళ్లీదుకాణంమీద రాధను చూసినప్పుడల్లా అతని మనసు మనసులో ఉండదు. ఇక్కడ ఈ దరిద్రపు దుకాణంమీద కూర్చొని, కానీ, పరకాబేరాల ఆలోచనలతో అందాన్ని, వయస్సునీ ధ్వంసం చేసుకొంటున్నది. ఇదివరకయితే, ఈ మాటలు లోపల్లోపలే అనుకునేవాడు. ఇప్పుడిప్పుడు ఒకమాదిరిగా బైటికే అనగలుగుతున్నాడు. రాధకూడా ఏమంత అభ్యంతరం చెప్పడంలేదు.

"మీ మటుకు మీకు కేవలం సరదా ఏమిటి? అసలు సినీమాలోనే మీలాటి వాళ్ళుంటే! హుఁ, ఆ డైరెక్టర్లకి ప్రొడ్యూసర్లకి అందాన్ని చూసే

కాని కళ్ళింటూ ఉంటేకదూ, ఎన్నోరత్నాలు సహజ సంపదతో మెరసి పోతో ఉంటే ఆ పాత ముఖాల్నే కొత్త కొత్త రంగులతో చూడడానికి ప్రయత్నపడతారు, ఎంతసేపూ వాళ్ళ వ్యాపారమే వాళ్ళది. అసలు ఆ కకంగా మార్పుకో లేకుండా పాతపుంతల్ని పట్టుకొని ఏడవడం వల్లే వాళ్ళ వ్యాపారంకూడా ఎనుగూ, మెదుగూ లేకుండా ఉంది. నిజంగా వాళ్ళేగాని ఖరీక పద్ధతులు అవలంబించి నడిస్తే మనదేశం అంతా మాటకేం అంతర్జాతీయ కీర్తికూడా సావకాశం ఉండును.........నిజంగా నాకేగాని డబ్బు ఉంటే !"

"మీకు అంత డబ్బు ఉంటే ఈ ఊళ్ళో జమీందారు గారింటిలోనే ఉండకపోదురు."

"నిజమే నిజమే మీరన్నది. కాని, కాని, ఒకప్పుడు ఈ సామాన్య మానవునికికూడా డబ్బు ఉంటూ ఉండి, ఎటు కదలాలన్నా కారూ వేమమూ అంతా ఉండేదన్నమాట. మీకు నమ్మడానికి వీలుగా ఉండదేమో. అయితే మళ్ళీ ఎప్పటికైనా ఆరోజులు రాకపోతాయా ?"

"నే నేదో ఊరకే మాటవరసకి అన్నాను పంతులుగారూ !"

"ఊరికేకాదు, నిజమే. ఇక్కడ ఒకళ్ళఇంట్లో ఏపనీ పాటూ లేకుండా ఉంటున్న ఆసామీని గురించి ఎవళ్ళు యేమనుకున్నా సరిబే గాని, నాకే, ఎప్పుడో కాదు. ఇప్పుడే డబ్బు ఉండి ఉంటే!"

"ఒకఅణా చుట్టలు ఒక అగ్గిపెట్టె వేగం కావాలి. అవతల కూలివాడు వెళ్ళిపోతున్నాడు" అన్న చేరగాడివల్ల అతడి ప్రసంగం మధ్యలో ఆగిపో వలసి వచ్చింది. అంతతొందర పడ్డవాడు చిల్లర ఇవ్వరాదు, ఇక్కడ ఈమె గల్లాపెట్టెలో దాచిపెట్టినట్టు రూపాయిచ్చి చిల్లర తెమ్మంటాడు–ఆమె యేమీ తొందర లేకుండానే పెట్టెతీసి చిల్లర ఎంచి రెండుమార్లు లెక్కచూసి మరీ ఇచ్చింది. ఆ చిల్లర లెక్కపెడుతున్నప్పటి మూగభంగిమం నాయకుడికి తన మీద కలిగిన అనుమానాన్ని యేవిధంగా తొలగించుకోవడమా అని సినిమా నాయకి పడుతున్న అవస్థగా రూపించింది నారాయణకి. నిజంగా సినీమాలో అటువంటి భావప్రకటన కావాలంటే ఎంత కష్టం ? అయినా అసలు నటించే వాళ్ళలోనూ ఉంటుంది. కొందరికి భావప్రకటన సహజంగా వచ్చేస్తుంది. అట్లు ఇప్పటికి కదిలేదు చేరగాడు, మహాశయుడు మూడుమార్లు చిల్లరలెక్క చూసుకొని.

కాని, నారాయణమాత్రం తనసంభాషణా సూత్రాన్ని విడిచిపెట్టలేదు "నాకేగాని, ఇప్పుడు డబ్బుంటే, ఎప్పుడో పదేళ్ళుపోయాక అయితే ప్రయోజనం లేదు. ఏడాది ఆఖరులోగా ఒక పస్టురేటు ఫిలిము తెలుగు హిందీ ఇంగ్లీషులలో తీసి ఒక్కమారుగా అమెరికాలోనూ ఇంగ్లాండులోనూ విడుదల చెయ్యనూ."

"ఎందుకు చెయ్యరు ? తప్పకుండా అంతేచేస్తారు." ఏదో అనాలన్నట్టుగా ఆమె అంది.

"అయితే అందులో హీరోయిను ఎవరని అడగవేం- తెలుగు హిందీలలో మీ మాట చాలా స్వచ్ఛంగా ఉంటుంది. ఆవేళ ఎవరో కష్టమరుతో హిందీ మాట్లాడుతూ ఉంటే విన్నాను. కాని. ఇంగ్లీషే కొంచెం చిక్కు పెడుతుంది. అయినా అట్టే బాధలేదులెండి. కొద్దిపాటి తర్ఫీదుతో మీరు నిభాయించుకోని రాగలరు. ఇంతకీ ఆ పెర్సనాలటీతో ఏమాట ఎలా ఉన్నా ఉచితంగానే ఉంటుంది. పాటకేం బాధలేదు. ఆ గొడవంతా మ్యూజికల్ డైరెక్టరు చూసుకుంటారు. అంతగా కుదరకపోతే "ప్లేబాకు" పెట్టుకొంటాము. నాకప్పుడే అంతా కనిపిస్తున్నది...అదిగో ఎదురుగా."

"పంతులుగారూ మీకివి ఇవాళంటే ఇవాళకాకపోయిన, ఎప్పుడో ఒకనాడు నిజం కావలసినవే. మాకు మాత్రం గాలిమేడలకంటే నమ్మలేనివి. అయినా మీరు మళ్ళీ సినీమాలు తీసేవేళకి మీకిక్కడ మళ్ళీ సినీమాహాలు రాకపోతుందా ? తక్కిన ఏ సినిమాలు చూసినా చూడక పోయినా మీవి మాత్రం తప్పకుండా చూస్తాము నేనూ మా నరసింగున్నూ. అప్పటికయినా నరసింగు రాడంటారా ? ఇప్పటికే రెండేళ్ళుపైగా అయింది. మొత్తం మూండేళ్ళు. చూడండి అన్యాయం ఇద్దరూ కొట్టుకున్నదానికి అవతలి మనిషి డబ్బున్న వాడుకదా అని తనికి మూడేళ్ళు శిక్ష - ఏమన్యాయమో మీరే చెప్పండి.

నారాయణకి ఈ ప్రశ్న అట్టే ఇష్టపడలేదు. దానికి జవాబు చెప్పకుండానే. "ఈమారు నేను ఫిలిం తియ్యడం అంటూ జరిగితే అందులో మీరు ఉండక తప్పదన్నది సూర్యుడు తూర్పున ఉదయిస్తాడన్నది ఎంత నిజమో, అంతనిజం."

"ఏమిటో మీరు చాలా చిత్రచిత్రమయిన మాటలు చెప్తారు."

"చిత్రం ఎంతమాత్రం గాదు నిజమే. అయితే ఎంతనిజమూ ఒకప్పుడు విచిత్రంగానే కనిపించవచ్చును. మామూలు కాంట్రాక్టులలాగా నెలకింత జీతం అనికాదు. వచ్చిన లాభంలో నాలుగవవాటా అంటే, ఒక పదిలక్షలకి లోటుండదు. ఇచ్చేయటమే ఆమాటకివస్తే నాలుగవవాటా అన్నమాటేమిటి సగానికి సగం ఇవ్వడానికికూడా నాకు అభ్యంతరం లేదు. అసలు అటువంటి కళాసేవచేసే సావకాశం అంటూ నాకు లభ్యమయితే అంతేచాలును. వెధవ డబ్బు మాటకేం—ఏమిటి మీరు దుకాణం కట్టేసే వేళయినట్టుంది; మరి నేను వెళ్తాను."

"ఇందండి మీ చుట్టలు కారామసాలాను."

"మాసారా ఏవో కబుర్లు చెప్తు అసలుమాటే మరచిపోయేను."

"పాపం మీరూ చాలాదూరం వెళ్ళాలి ఇంత రాత్రప్పుడు."

"దూరానికీ రాత్రికీ ఏం బాధలేదు. అసలు నాకు రాత్రి పన్నెండు దాటితేనేగాని నిద్రపట్టదు. ఇంతకి మరింత దూరమయినా బాధలేదుగాని ఈ వెధవ చినుకులొకటి, పెద్దవాన పడేదిలేదు ఏమీలేదుగాని ఈ ఊళ్లో అధమం ఒక రిక్షా అయినాలేదు చూడండి."

"బాగా పడేమటు మెరుస్తున్నట్టుంది. వానలో తడిసిపోతారేమో మా యింట్లో పాతగొడుగొకటుంది, తెస్తా నుండండి."

"కేవలం గొడుగు ఒక గొప్ప వస్తువనిగాని అది లేకపోతే తను మహా కష్టపడిపోతాడని కాదు. కాని ఆ ఇవ్వడంలో ఉండిన ఆర్ద్రహృదయాన్ని ముందే అది గణనీయమయినది.

"మళ్ళీ మీకు అవసరం ఉంటుందేమో ఉదయం జమీందారుగారి మనిషి చేత పంపించేస్తాను."

"ఎందుకు అక్కర్లేదులెండి. నాకు దాని ఉపయోగం యేమీలేదు. మళ్ళీ మా నరసింగు వచ్చేవరకూ అది అలా పడివుండవలసిందే. మీరు రేపురాత్రి చుట్టలకి వచ్చేటప్పుడు తేవచ్చును లెండి."

"అలాగే తెస్తానులెండి. మరి నేను వెళ్తాను. యేదీ ఒక గ్లాసుడు మంచి నీళ్ళిస్తారా ?"

మంచినీళ్ళు త్రాగి నడుస్తుంటే వెంటనే వాన పడడం మొదలుపెట్టింది. అతనికి అంత అభిమానంతో యిచ్చిన ఈ గొడుగు తడిసిపోవడమంటే ఎంతో

కష్టమనిపించింది. రాత్రి యింటికి వెళ్ళి పడుకున్నాక మధ్యలో మూడుసార్లు లేచి చూశాడు భద్రంగా ఉందో లేదో అని. ఆఖరుమారు బాగా తడి ఆరి పోయింది. ఇక్కడ విడిగా వరండాలో ఉంటే ఎవరు సంధించినా సంధించ వచ్చునని తలగడ క్రింద పెట్టుకుని మరీ నిద్రపోయాడు.

* * * *

రోజంతా చిన్న చినుకులు పడుతూనే ఉన్నాయి. ఆవేళ రాధ సాయంత్రంతోనే దుకాణం కట్టేసింది. రాత్రితోపాటు వాన కూడా ఎక్కువ కాసాగింది ఎందుచేతో ఆ రాత్రి పది గంటలబండి కూడా పన్నెండుగంటలు దాటినా రాలేదు. అసలే రాత్రి జన సంచారం తక్కువయిన ఆ ఊళ్ళో ఆ నాటి రాత్రి మనిషి మొగమే కనబడడంలేదు. అదివరకు తెలిసిన వాళ్ళకే తప్ప తక్కిన వాళ్ళకి ఊళ్ళో మనుష్యులున్నారా అనిపిస్తుంది. చాలా భాగం పురాతన పద్ధతిని కట్టబడిన యిల్లు. వాటికి ఉన్న కిటికీలే తక్కువ. వాటిలో ఒకటయినా పొరపాటుచేతనయినా తెరుచుకుని ఉండలేదు.

తాలూకా ఆఫీసులో గంటలుకొట్టే మనిషి మాత్రం మేలుకొనే నిద్ర పోతున్నాడో, నిద్రలోనే వేళకు మేలుకోగలుగుతున్నాడో, వేళకు మాత్రం లేచి బద్ధకంగా ఒక గంట కొట్టి పడుకున్నాడు.

అటువంటి రాత్రి తన వీధి తలుపు చప్పుడు కావడం రాధకు ఆశ్చర్యం కలిగింది. దొంగలేమోనన్న భయం ఆమె కెన్నడూలేదు. ఏమో రయిలుదిగి వచ్చేవారెవరో అంటే రైలు కూతయినా వినపడలేదు. ఏమో గాలిహోరులో తనకు వినపడకపోయి ఉండవచ్చును. ఏదీ మరి చప్పుడు కాలేదు. వట్టి గాలేమో. ఊహు కాదు మళ్ళీ చప్పుడు వినిపిస్తూంది. మరి లాభంలేదు. లేచి వెళ్ళి తియ్యాలసిందే.

తీసీ తియ్యడంలో రివ్వుమని గాలి లోపలికి దూసుకుని వచ్చింది. వానలో ముద్దగా తడిసిపోవడంచేత రోజూ చూస్తున్న మనిషినే వెంటనే పోల్చుకోలేకపోయింది.

"అమ్మయ్య. ఎవరు నారాయణపంతుగారే. ఏమిటిలా వచ్చారు. ఇంత రాత్రప్పుడు అందులో ఈ గాలివాన సమయంలో. ముందు లోపలికి రండి బాగా తడిసిపోయారు గొడుగయినా లేదు."

అంతగా గాలివాన దెబ్బతిని ఉన్న నారాయణకి ఆ చిన్న ఇంటిలో ప్రవేశించడంతో ఏదో బ్రహ్మాండమయిన భవనంలో ప్రవేశించినట్టనిపించింది.

పైన కప్పుకొన్న దుప్పటి లోపలి చొక్కా కూడా పూర్తిగా తడిసిపోయాయి. అవి తీసి ప్రక్కన పెడుతూవుంటే ఆమె అందుకుని మూలనున్న తీగమీద ఆరవేసింది. ఒక మంచం ఒక చిన్న టేబిలూ ఒక సాదా కుర్చీ ఒక పడక కుర్చీ గది గోడలలో మూడింటికి దేశీయ నాయకులవి దేవుళ్ళవి పటాలు ఒక గోడకి ఒక పెద్ద అద్దం దాని ప్రక్కన ఒక ఫోటో ఎన్లార్జిమెంటు పెద్ద మీసాలు గిరిజాలజుట్టు సూదుల్లాంటి చూపులుగల కళ్ళు... అతడే కాబోలు ఆమె అప్పుడప్పుడు చెపుతుండే నరసింహు.

వెంటనే టీ గాని కాఫీ గాని ఇవ్వడానికి పాలు లేకపోవడంవల్ల ఆమె అతను సర్దుకోడానికి ఒక సోడా ఇచ్చింది. అది త్రాగి చుట్ట ముట్టించడంతోనే అతనికి కాస్త హుషారు కలిగిందిగాని ఎలా ఉపక్రమించడమో అర్థం కాకుండా ఉంది. పోనీ ఇంకా కొంతసేపు ఆలోచిద్దాము అంటే లాభంలేదు. టైము చాలా తక్కువగా వుంది. మరి మూడు గంటలలోగా బయలుదేరి పోవలసి ఉంది.

అతనింకా సర్దుకుని ఎత్తుగడ వేసే లోపున ఆమె అంది. "మరి ఈ రాత్రి ఈ గాలివానలో అంతమేర ఎలా వెళతారు? ఇక్కడే మంచంమీద పడుకోండి. నేను అవతలి గదిలో పడుకుంటాను."

మరి ఉపోద్ఘాతమూ ఉపసంహారమూ అంతా సర్దుకుని లాభంలేదని అతను అసలు విషయమే అందుకున్నాడు. "పడుకోవడము మాట తరువాత చూద్దాముగాని మరి మీరు అన్నీ సర్దుకోరూ మన ప్రయాణానికి?"

"ప్రయాణమా? ఎక్కడికి? ఎందుకు? అందులోనూ ఈ గాలి వానలో?"

"ఇదే అతి ప్రశస్తమయినది. ఈ తెల్లవారు జామున పాసెంజరులో బయలుదేరి ఈ మధ్యాహ్నం రైలందుకుంటే రేపు ఉదయానికల్లా మద్రాసు చేరుకోగలము."

"అయితే ఈ గాలివానలో మీరు వృధాగా నడిచిరాలేదన్నమాట?"

"అంటే ఏమిటి మీరింకా అనుమానంగానే ఉన్నారా? మరి యీ తప్పించుకునే మాటలేవీ లాభంలేదు. ఇవాళతో సరి. ఈ పాత జీవితం యీ గాలివానతోనే సమాప్తమయి కొత్త ప్రకరణం ఆరంభమవుతుంది. భగవద్గీతలో 'వాసాంసి జీర్ణాని' అన్న శ్లోకంలో చెప్పాడు కదూ. అలాగ మీరు ఇప్పటి మట్టుకు యీ చిరకాలంగా అలవాటయిన పాత వస్తువులను పరిసరాలను

విడిచి పెట్టడం అంటే కష్టంగానే ఉండవచ్చును. గాని ఒక్క నెల్లాళ్ళలోనే మా అంతట మీరు ఇంతకాలంగా తెలిసిఉండి కూడా ఇన్నాళ్ళూ మిమ్మల్ని అక్కడికి తీసుకుని వెళ్ళలేదేమని అనకపోతే నా చెవి కదపా ఇస్తాను."

"అలాగే కావచ్చునులెండి. రేపుదయం గాలివాన తగ్గాక అంతా ఆలోచిద్దాము లెండి. ఇప్పుడు హాయిగా పడుకోండి.

"మరి ఉదయం వరకూ వ్యవధి అంటూ ఉంటే కదూ. ఇంక మరొక్క రెండు గంటల్లో రైలు. మీరు మరేమీ ఎక్కువగా సర్దుకో అక్కర్లేదు. అక్కడికి మనం వెళ్ళేవరకూ గట్టెంటుంటే చాలును. అక్కడికి వెళ్ళగానే కావలసినవన్నీ అవే వస్తాయి."

"మీకీ ఆలోచన ఎలా పుట్టిందా అని నాకు ఆశ్చర్యంగావుంది పంతులుగారూ. నేను ఏదో చిన్న పల్లెటూళ్ళో పుట్టి పెరిగిన దాన్ని. అటువంటి నాకు మీరు చెప్పే సంగతులన్నీ ఏం తెలుసును? ఏదో ఇది వరకు మీరు అంటూంటే ఎలాగూ జరగనిదానికి ఏ విధంగా అనుకుంటే ఏం నష్టం అని ఊరుకునేదాన్ని. అంతేగాని నిజంగానే మీ రంటున్నారని తెలిస్తే మొట్టమొదటే స్పష్టంగా చెప్పేసి ఉందును. మరొక ఏడాదిలో మా నరసింగు వచ్చేస్తాడు కదా!"

"ఇటువంటి చాదస్తపు ఆలోచనలు పెట్టుకోబట్టే మనదేశం ఇలా యేడుస్తూంది. శక్తి, నైపుణ్యమూ అన్నీ ఉన్నవాళ్ళు ఇలా మారుమూలలను తమంతట తామే అణగిపోబట్టే ఇలా ఉంది. మీరు యేమంటే అనండి. బలవంతంగానైనా సరే ఇవాళే మిమ్మల్ని తీసుకుపోవడానికి నిశ్చయించుకొన్నాను. మీ ఇక్కడి ఆస్తిగురించి మరేం భయంలేదు. ఇదంతా నాకే అమ్మెయ్యండి. మీయిష్టం వచ్చినధర వెయ్యండి. అంతేగాని ఇప్పటి ప్రయాణం మాత్రం వాయిదా వెయ్యడానికి వీల్లేదు. నేను ఇందులో నా స్వార్థం ఆలోచించి లవలేశమూ చెప్పడంలేదు."

"లేకపోయినా ఉన్నా నాలాంటిదాన్ని బాగుచెయ్యాలన్న తలంపు మీకెందుకు కలగాలి? నన్నిదో నామానాన ఉండనియ్యండి. మా నరసింగు యేమీ మంచివాడుకాడు. కిందటిమాటు యేమీ లేనిదానికే సరవయ్య చెయ్యి విరగ్గొట్టేడు. నాకేమో భయంగాఉంది. మీరు వెళ్ళండి. మీరు తప్పకుండా ఒకటికాదు, వంద సినీమాలుతీసి బాగుపడాలని భగవంతుణ్ణి ప్రార్థిస్తాను.

అంతేకాని నన్ను మాత్రం యేమీ అనకండి మీరయినా ఇప్పుడీ గాలివానలో యేమిప్రయాణం చేస్తారు. ఈరాత్రి ఊరుకొని రేపు మధ్యాహ్నం రైలుకి వెళ్ళండి.

"ఓస్ మీభయం నాకు తెలిసింది. ఎక్కడో జైలులోవున్న మనిషి మనల్నేం చేస్తాడు. రేపు ప్రొద్దున్న ఈఊరు దాటిపోయిన తరవాత మనల నెవరయినా గుర్తుపట్ట గలరా? అసలు మీకు ఈ పాతపేరుతో నే ఇంకా ఉండాలా? రేపటి కాంట్రాక్టులో మీ పేరు "కిరణ్" కాంతి కిరణ్‌లా మీ పేరు ఒక్కక్షణంలో దిశదిశలా వ్యాపించదూ?"

ఆమె ఒక్కక్షణం ఏమీ మాట్లాడకుండా ఊరుకొని "గాలి తగ్గి నట్టుంది. మీరు త్వరగా వెళ్ళిపోతానంటే వెళ్ళిపొండి లేకపోతే హాయిగా పడుకోండి. మీ రేమీ మాట్లాడకండి. ఇదివరకు మీతో స్పష్టంగా మాట్లాడకపోవడం నాపొరపాటే కావచ్చును."

నారాయణ ఏరకమయిన సమాధానాన్నీ వినిపించుకొనే స్థితిలో లేడు. నోటితో స్పష్టంగా చెప్పలేడిన మాటలు చేతులతో చెప్పవచ్చునేమోనని దగ్గరగా వెళ్ళి రెండు చేతులూ బ్రతిమాలుతున్నట్టుగా పట్టుకొని "ఇదుగో మరి మీరు నేను...."

వీధితలుపులు దఢాలుమని చప్పుడయింది.

నారాయణకి ఎందుకో కాళ్ళు గజగజ వణకసాగాయి. "తలుపు మాత్రం తియ్యకు ఎవర్నూ లేరని చెప్పేయ్."

మళ్ళీ చప్పుడయింది. ఈమారు చప్పుడుతోపాటు ఒక వింతయిన కర్క శస్వరంకూడా వినిపించింది. అది వినీవినడంతో "నరసింగు" అంటూ ఛంగువ లేడిపిల్లలా గెంతింది రాధ తలుపువంకకు.

తలుపు తీస్తూనే "ఇంకా ఏడాదిదాకా రావన్నావు?" అంది రాధ.

నరసింగుకి యీ ప్రశ్న ఏమీ రుచించలేదు. "అయితే నేను రావాలని లేదన్న మాట" అంటూ నారాయణవంక చూశాడు.

అసలే భయంతో వణకిపోతున్న నారాయణకి ఆ చూపుతో ముచ్చె మటలు పోశాయి.

ఇక విచిత్రమైన మనిషిని చూసినట్లుగా చూసి, "వీడెవడు?" అని ఉరి మేడు. తరవాత జరిగిన సంగతులు ఏవీ వరుసగా నారాయణకి జ్ఞాపకంలేదు. టేబిలు

మీది రైటు తల్ల క్రిందులై నేలను పడి పగలడమూ, రాధ ఏదో ఏడుపు స్వరముతో మాట్లాడటం మాత్రం తెలుసును. తరవాత ఏవో తనని ఉద్దేశిస్తూ నరసింగు ఆడిన మాటలు వాటికి తాను సమాధానం చెప్పేనో లేదో పో కుక్కా అన్న మాటతో తన వీపుమీద పెద్ద తాపు తగిలింది. తాను వీధిలో పడ్డాడు.

మర్నాటి ఉదయం పది గంటలకు పోలీసులు వచ్చి నరసింగుని అరెస్టు చేసే వేళకు రాధకు ఒంటిమీద స్పృహ లేదు. జైలునుండి తప్పించుకుని వచ్చిన నేరమూ శేషయ్యగారింట్లో రెండు వేలు అపహరించిన నేరమూ రెండూ రుజువయ్యాయి. నేరస్థుడు డబ్బుతో సహా పట్టుబడడంవల్ల.

నారాయణ నాటి ఉదయం మంచంమీదనుండి మామూలుగా లేవలేదు. జ్వరం చాలా ఎక్కువగా ఉంది. తర్వాత నాలుగు రోజులు ఈ లోకపు ప్రసక్తే లేకుండా ఉన్నాడు. జ్వరం తగ్గి పథ్యం పుచ్చుకున్న మర్నాడే శేషయ్యగారు 'పోనీ మరి కాస్త ఆరోగ్యం వచ్చేవరకూ ఉండకూడదా' అంటూ ఉన్నా వినిపించుకోకుండా రైలు ఖర్చులకు ఒక యాభై చేబదులు పుచ్చుకుని బయలుదేరి పోయాడు రాధ దుకాణం వంకయినా చూడకుండా.

మరి రెండు రోజులనుండి కిళ్ళీల దుకాణం ఎప్పటిలాగే సాగుతూంది. ఏదో అణా పరకా వస్తువులు కొనుక్కుని పోయేవాడికి ఆమె పగటి ఆలోచనలతోగాని రాత్రి కలలతోగాని సంబంధం లేదుకదా.

నరసింగు మరి కొద్ది రోజులనాడు జైల్లో ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడని ఆమెకు వార్త వచ్చింది. అసలటువంటి వార్త రాకపోయినాసరే నాటి రాత్రి తనను నమ్మకపోవడంతో నారాయణ పంతులుగాని మళ్ళీ వచ్చి తనతో కూడా ఏ సముద్రంలో దూకమన్నా ఆమె సిద్ధంగా ఉందన్న సంగతి అతనికేం తెలుసును. విశ్వ విఖ్యాతుడనయి ఉందునని అనుకొన్న ఆ మహానుభావుడు ఒక ఫిలిం డిస్ట్రిబ్యూటింగు కంపెనీకి అసిస్టెంటు మేనేజరుగా జీవితం వెళ్ళబుచ్చుకున్నాడు. అతని దృష్టిలోని ఊర్వశి వారానికి ఒక రోజయినా కట్టకుండా రోజుకు 2 రు. మించని కిళ్ళీ దుకాణం బేరసారాలు సాగిస్తూంది.